

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Disputationes De Deo Homine, Sive De Incarnatione Filii
Dei**

Hurtado de Mendoza, Pedro

Antverpiae, 1634

Sectio I. Pars negans conclusa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82720](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82720)

DISPUTATIO X.

Vtrum pura creatura satisfacere possit pro peccato mortali ad æqualitatem?

SECTIO I. *Pars negans conclusa.*

SECTIO II. *Sententia P. Vasquez.*

SVBSECTIO I. *Due difficultates in eam sententiam.*

SVBSECTIO II. *Impugnatur ea sententia.*

SVBSECTIO III. *Ad argumenta.*

SECTIO III. *Sententia P. Suarez & aliorum.*

SECTIO IV. *Firma ratio pro sententia communi.*

SVBSECTIO I. *Proponitur.*

SVBSECTIO II. *Obiectiones.*

§. 1. **P**ura creatura accipitur pro substantia intellectualem facta à Deo, sine vnione hypostatica ad ipsū Deum: Christus non dicitur pura creatura, non quod careat sanctitate, siue puritate morum, siue quod sit impurus; sed quia ita est creatura vt sit etiam Deus: imò absolute est dicendus Deus, creatura verò cum addito, in quantum homo. Angelus autem & homo sunt puræ creaturæ: quia nullum de illis dicitur prædicatum, nisi creatum: non enim sunt Deus. Pura item creatura potest dici, vt opponitur impuræ siue vitiosæ: morum enim sinceritas vocatur puritas. Ob quod demones non sunt puræ creaturæ in hoc sensu. In sensu priori tractatur hæc quaestio: vtrum creatura quæ non est Deus, possit ad æqualitatem satisfacere pro peccato? Accipitur autem pura creatura concretè, non abstractè: humanitas enim Christi pura creatura est, & satisfecit ad æqualitatem, non quidem abstractè, sed concretè: id est, vtrum angelus, aut homo, qui non sint Deus per vnionem hypostaticam, possint satisfacere ad æqualitatem pro peccato mortali?

§. 2. De peccato veniali non est hæc quaestio: mortale potest considerari commissum cum ignorantia inculpa Dei, vel eius offensionis: cuius memini disp. 9. §. 11. Si hoc peccatum est possibile, non cadit in hanc controuersiam: potest enim pura creatura pro illo satisfacere ad æqualitatem per actus charitatis supernaturales actus in gratia: nullam enim habent infinitudinem. Est igitur quaestio de peccato mortali commissum cum cogitatione offensionis & iniuriæ Dei, vel ignorantia culpa.

SECTIO I.

Pars negans conclusa.

§. 3. **C**enseo nullam puram creaturam posse ad æqualitatem satisfacere pro iniuria & offensa reperta in peccato mortali commissum cum cognitione aut ignorantia culpa offensionis diuinæ. Ita sentiunt Scholastici adducti disp. 9. §. 16. opinantes peccatum mortale habere rationem iniuriæ simpliciter infinitæ: item S. Thom. q. 1. art. 2. & omnes eius discipuli: P. Suarez disp. 4. sect. 7. P. Vasquez disp. 2. cap. 5. & 6. & ferè omnes recentiores: quamuis enim aliqui negent peccato grauitatem simpliciter infinitam; tamen illam constituent in ordine superiori, cui non reddunt æquale vlla opera puræ creaturæ. Quamuis autem hæc conclusio sit tam communis, tamen eius probatio non est omnibus communis. Quapropter singulorum sententias oportet excutere.

SECTIO II.

Sententia P. Vasquez.

4. **P**. Vasquez disp. 2. c. 5. & 6. duo sentit. Primum, per actum charitatis posse satisfieri pro offensa & macula peccati, secutus Scotum in 3. dist. 20. vers. *Contra ea*: & in 4. dist. 15. vers. *Quantum ad ipsum*. Durand. Caietan. & alios. Secundo asserit, eam satisfactionem non posse esse perfectam. Probat, quia perfecta satisfactio extinguit *Per. Hurtado de Mendoza de Incarn. pars 1.*

omne debitum sine dependentia à libera aliqua illius condonatione: sed actus charitatis non extinguit omne debitum, sed supponit liberam aliquam eius condonationem: ergo non est perfecta satisfactio. Probat Minorem: quia actus charitatis non extinguit debitum carenti auxilio efficaci quo exercetur ipse actus charitatis: ergo non extinguit omne debitum, sed supponit condonationem aliquam, ob quod debitum carenti tali auxilio remittitur omnino gratis, & non per actum ipsum: quia priusquam actus existeret, erat sublatam carentia auxilij.

§. 5. Per actum autem charitatis fieri satis pro offensa, macula & peccato, probat, quia ille actus est ex natura sua forma sanctificans: ergo est satisfactio pro offensa, macula & peccato. Probat consequentiam, quia illa est satisfactio ad æqualem pro offensa, quæ ex natura sua omnino tollit offensam, & Deum reconciliat. Confirmatur, quia tunc fit satis, quando redditur tantum bonum, quantum mali fuerat illatum: sed actus charitatis est tam bonus quam malus actus peccati: ergo actus charitatis est ad æqualem satisfactio pro malitia.

SVBSECTIO I.

Due difficultates in eam sententiam.

§. 6. **Q**uod ait P. Vasquez, non posse puram creaturam satisfacere pro toto debito, mihi maximè placet. Eius tamen sententia duas patitur difficultates. Primum, quia ait Christum ad æqualem satisfecisse pro toto debito ex peccato con-

F 3 tracto,